

❁ મુમુક્ષુના પરિવારને સપ્તેમ ❁

આપના લાડકવાયાને પ્રભુના પાવન પંથે
આગળ વધવાની રજા આપીને આપે આપની
જવાબદારીને ઉત્કૃષ્ટ રીતે નિભાવી છે.

આપની જેટલી અનુમોદના કરીએ એટલી ઓછી છે.

આપના દિકરાના આલોક અને પરલોકના ઉત્કૃષ્ટ વિકાસ માટે આપને આ ટિપ્સ ઉપયોગી થશે.

મુમુક્ષુ એટલે માછલી.
ઉપાશ્રય એટલે પાણી.
મુમુક્ષુને ઘરે લાવવાની પ્રવૃત્તિ
એ
માછલીને પાણીની બહાર
કાઢવાની પ્રવૃત્તિ છે.
માછલી પાણીની બહાર આવે
એટલે ખલાસ થઈ જાય છે.
મુમુક્ષુ ઉપાશ્રયની બહાર આવે
એટલે ખલાસ થઈ જાય છે.

મુમુક્ષુ એક-બે મહિના ગુરુકુલવાસમાં રહીને
સાધનાની સીડીમાં
ત્રીશ-ચાલીશ ફૂટનું ચઢાણ ચડ્યો હોય છે.
એ ફક્ત બે દિવસ માટે ઘરે આવે
પછી ભલે પાછો જતો રહે
એવો આપણો ભાવ હોય છે
પણ એના માટે એણે ફરી નીચે ઉતરવું પડશે
ને નવેસરથી ચડવાની મહેનત કરવી પડશે.
એનો વિચાર
આપણે નહીં કરીએ ?

મુમુક્ષુ બે-ચાર મહિના તો
ગુરુકુલવાસમાં રહ્યો,
હવે એ થોડા દિવસ ઘરે રહે,
આવો આપણને ભાવ થાય છે.
આપણે પૂછીએ છીએ
“સાહેબજી !
એને થોડા દિવસ ઘરે લઈ જઈએ ?”
આનો સાચો અર્થ શું થતો હોય છે -
ખબર છે ?
“સાહેબજી !
આપે ચાર મહિના મહેનત કરી કરીને
જે નોટ લાખી છે,
જેની બીજી કોઈ જ કોપી નથી,
એને અમે ફાડી નાંખીએ ?

મુમુક્ષુનો અર્થ મહાન યોગી નથી.
મુમુક્ષુ એટલે સાધનાના માર્ગે
પા પા પગલી ભરતો બાળક.
આપણે એને બે દિવસ માટે લઈ જઈએ છીએ.
બેના ચાર દિવસ થાય છે,
એક-બે કામ આવતા સાત દિવસ થઈ જાય છે.
સાત દિવસમાં એનું ચાર્જિંગ ખૂટી જાય છે.
ને પછી કન્ફ્યુઝ થઈ જાય છે.
હવે હું શું કરું ?
લેવી તો દીક્ષા જ છે,
પણ હવે....
મુમુક્ષુની આ નાજુક પરિસ્થિતિને
આપણે નહીં સમજીએ
તો બીજા કોણ સમજશે ?

અહીં શ્રુતમ્ : શા બાબુલાલ સરેમલજી - મુમુક્ષુ + પરિવાર માટે ખાસ બુક : દીક્ષા પહેલા.

બુક લિંક - bit.ly/priyambooks

મા-બાપના મોહથી
પરાણે બે દિવસ માટે ઘરે ગયેલ મુમુક્ષુ
અઠવાડિયા પછી
મા-બાપ પરાણે મોકલે તો ય ન આવી શકે.
ખૂબ મુંઝાય
બે બાજુ ઝોલા ખાય
મા-બાપ કંટાળીને કહી દે -
હવે યા તું દીક્ષા લઈ લે
યા પરણી જા,
પણ એ એકે ય નિર્ણય
ન કરી શકે
એવા ઘણા દાખલા છે.

મુંઝાયેલા મુમુક્ષુની
વધતી ઉંમર સાથે
આખું ઘર મુંઝાય છે.
પારિવારિક-સામાજિક પ્રશ્નો ઊભા થાય છે.
સંસાર એને સ્વીકાર્ય નથી
અને
પરાણે દીક્ષા આપી નથી શકાતી
એ હિંમત કરીને દીક્ષા લેવા
તૈયાર પણ થઈ જાય
તો ય એવો ચાર્મ આવતો નથી.
આપણા દિકરાનો
આપણે આટલો ય વિચાર નહીં કરીએ ?

મુંઝવણનું સીધું ફળ છે
દીક્ષામાં વિલંબ.
કિશોરવયનું એક વર્ષ
એ પાછળના દશ વર્ષ કરતા પણ
વધુ પરિણામપ્રદ હોય છે.
'ફક્ત' બે વર્ષનો વિલંબ
એટલે આપણો દિકરો
વીશ વર્ષ પાછળ.
દીક્ષા આપવી જ છે
તો પછી આવો વિલંબ શા માટે ?

હા,
મુમુક્ષુ કે ગુરુ પોતે જ તૈયાર ન હોય,
હજી ઘડતરની જરૂર હોય
એ વાત જુદી છે,
પણ જ્યારે આપણે મોહાધીન થઈને કહીએ કે
“બે વર્ષ પછી.”
ત્યારે આપણે કશું સમજ્યા હોતા નથી
ને
અજાણતાં ય આપણા દિકરાનું
બગાડતા હોઈએ છીએ.

મુમુક્ષુ ઘરે જાય
એટલે વૈરાગ્યનું નવું ચાર્જિંગ ગુમાવે છે.
વાતાવરણનું પીઠબળ ગુમાવે છે.
વૈરાગ્યનું જુનું ચાર્જિંગ ગુમાવે છે.
ગોબેલી ગાથાઓ ભૂલી જાય છે.
ભણેલા ગ્રંથો ભૂલી જાય છે.
આળસ-પ્રમાદનો શિકાર થાય છે.
આ રીતે
એ ઘરે રહે એટલા દિવસો તો વેડફાય જ છે,
એણે ઉપાશ્રયમાં રહીને જે મેળવ્યું
એ ય લૂંટાઈ જાય છે.

૧૮-૨૦ વર્ષ આસ પાસ દીક્ષા થઈ જાય
તો સારું ભણાય,
સારા તૈયાર થાય તો શિષ્યો થાય,
૩૮-૪૦ વર્ષ આસપાસની ઉંમરે
ભગવતીસૂત્રના મોટા જોગ થઈ જાય
તો સહેલા પડે
ઘડપણ આવવા લાગે ત્યારે અઘરા પડે
જોગમાં પદવી થાય.
આપણું ને પરિવારનું નામ ઉજળું થાય.
જો આપણે ફક્ત આ ભવનું જ જોતા હોઈએ
તો ય વિલંબ કરાવવામાં સાર નથી.
એનાથી દિકરાનું ભવિષ્ય બગડે છે.